

PÁRBESZÉD

A „Pincehelyért” Egyesület hivatalos havilapja

2. Évfolyam 12. szám

Megjelenik 1200 példányban

1999. december

Felelős kiadó: Karl Andor ; Felelős szerkesztő: Gyulasi János

Kiadvány: Gyulasi János

Lapunk megjelenését az Önkormányzat támogatta !

Nem térkép e táj...

Most, hogy alkonyodik, és kitekintek a hóval borított tájra, gyermekkorom téli estéi elevenednek meg. Mennyire vártuk ezeket a meghitt órákat. Az emberek mindig megbeszéltek előre, hogy melyik szomszédnál lesz az esti találkozó. Egy pintes üveg bor került az asztalra a férfiak számára, a háziasszony pedig főzte a szemes kukoricát. Micsoda illat töltötte be a kis ablakos, földes padozatú szobát, mikor beléptünk. Mi gyerekek alig vártuk, hogy a markunkba tegye a Panni néni, Mári néni a finom csemegét. A rokkát pörgető asszonyok is megálltak néhány percre, a kötötük sem mozogtak. Dicséret annál több hallatszott: "Ilyen finom, puhára főtt kukoricát nem mostanában ettem. - Ne mondja szomszéd uram." és belepirult a dicséretbe. Az is előfordult, hogy főtt kukorica helyett pattogatott kukoricával lepték meg a háziasszony a látogatókat. a nyitott kéményű konyhában, ahol húst is lehetett füstölni és rakott tűzhely volt. Ezen pedig csodálatosan lehetett a rostában pattogatni a kukoricát. Hogy ujjongtunk, mi gyerekek, amikor egymás után nyíltak ki a kukoricaszemek! Közben az asszonyok fontak, ki gyapjút, ki pedig kendert. Volt aki kapcát kötött a férjének, hogy mire kitavasodik készen legyen. A férfiak sem tétlenkedtek. Segítettek a gazdának kukoricát morzsolni. A gazda közben kínálgatta az új termés borát. Ezzel megindult a beszélgetés, milyen volt a termés, elvégezték-e a szántást, földbe

került-e a mag? Mit jósolt a százéves jóvendőmondó a következő évre? Itt eszembe jut egy beszélgetés dr. Schilli Antal főorvos úrral. Ugyanis volt szerencsém két hétig a kórházban "üdülni". Tudta rólam a főorvos úr, hogy a magyar nyelv és a magyar nép szerelmese vagyok, a következő kis történettel örvendeztetett meg: - Amikor férfiakat kezelek megkérdezem: Bátyám, iszogat? - Hát, főorvos úr, képesint. Micsoda gyönyörű szó, akkor hallottam először. Azóta többször elmondtam, s úgy érzem dalol, muzsikál. Mennyi csodálatos a nép ajkán született szót hagytunk már el, talán szégyelljük!? Visszatérve a cikk elején elkezdett történethez, a gyermekek sem tétlenkedtek. A lemorzsolts csutából várat építenek, a magukkal hozott babaruhával babát varázsolnak a csutából, majd dúdolgatnak: - Tente baba tente, itt van már az este..., mígnem az ő szempillájuk is lassan lecsukódik. Édesanyjuk látja, s figyelmezteti az asztalnál ülőket: "A gyermek is álmos, egy már alszik éppen, Félrebillent fejjel az anyja ölében." / Arany János / A szomszédok, ismerősök, kiürítik poharukat, megköszönve a gazda szíves vendéglátását, hazaballagnak a holdvilágos estén. Otthon a házőrző kutya ismerős csaholása és farkcsóválása fogadja az érkezőket. Majd a lámpa is kialszik, és csend borul az egész házra. **Horváth Anna**

Háborús karácsony 1944...

Nincs szebb és nemesebb cselekedet, mint segíteni a rászorultakon, adni abból az elesetteknek, amiből nekünk is kevés van. Nem prédikáció akar ez lenni, hanem elmondása a polgárisoklás tanítványaimmal töltött 1944 évi karácsonynak. Akik átérték a II.ik világháborút, azok tudják, akik nem éltek át, azoknak pedig nem árt ha tudják, milyen bátrak, hősök és lemondóak tudnak lenni a gyerekek. Pápa 1944.december. Most is összeszorul a szívem, amikor felidézem azokat a napokat. A bombázások szünetében, hány gyermek kockáztatta kis életét, hogy lisztet, zsírt, sárgarépát hozzon az intézetbe, mivel karácsonykor a sebesült katonák részére készítenek a kis fenyőfára süteményt és alája kalácsot. Cukor helyett használtuk a sárgarépát, mivel cukrot már nem lehetett kapni. Hogy mozogtak a kis kezek, és ragyogtak a drága kis szemek, amikor a sütőből kikerült az általuk szaglatott és készített sütemény. A kalácsot az anyukák gyúrták és fonták. Végre elérkezett a szenteste. Ezt még a bombázók is tiszteletben tartották, mert nem szólaltak meg a szirénák. Kipirult arccal, boldog mosollyal helyezték drága kis tanítványaim az asztalra az alig pár kis süteménnyel díszített fenyőfát. Ami ezek után következett, azt könnyek nélkül leírni nem lehet. A sebesült édesapák a fa köré térdeltek, ölelgették, csókolták saját gyermekükre gondolva,

ezeket a kis angyalokat.

A gyermekek csengő hangon énekelni kezdték a Csendes éj..... és a Kis Jézus megszületett...c. szép karácsonyi énekeket. Visszhangzott az egész ház. Amíg az emeleten ez történt, a kapunál nagy erővel szólt a csengő, újabb kimerült, fáradt katonák érkeztek, hogy legalább ezen az estén fedél legyen a fejük felett, és talán valami harapnivalót is kapnak. Újra a tűzhelyre kerültek a nagy fazekak, teát adtunk és a maradék kalácsot. Maradék? Azért volt még, mert a tanárokat is meg akartuk lepni, de örömmel mondott le mindenki a sajátjáról. Igen, örömmel, mert ezek a katonák minket védtek, a gyermekeket, a jövődőt! Újabb csengőszó a kapunál. Német katonák kértek szállást, de már nem volt egy talpalatnyi hely sem. Újabb fazék tea és már csak kenyér. A tankok egymás után felsorakoztak a Korona utcában, mindegyik elején kis fenyőág, s ahogy osztottuk a teát mint egy varázsütésre megszólalt a Stille Nacht..., bentről pedig a Csendes éj hallatszott. Csodálatos összhang, csodálatos és felejthetetlen este. Mi pedig tanítványaimmal és az édesanyákkal letérdeltünk a hideg kőre, és együtt zokogtuk el: Isten áld meg a magyart.....

Horváth Anna

Karácsonykor

Zúgolódás, gúny, harag
Rég halva már szívemben.
Egy szóval sem panaszkodám
A kis Jézuska ellen.

Nem vádolám balgán azért,
Hogy engem kifelejtett,
Hogy nem hozott ajándékot,
Szemem könnyet nem ejtett.

Lelkem nyugodtan, csöndesen
Átszáll a nagyvilágon:
Imádkozom, hogy Jézusom
Minden szegényt megáldjon.

Ágyamra dőlök s álmodom
Egy régi édes álmot:
Boldog, ki tűr és megbocsát,
S ki szenved, százszor áldott!
Reviczky Gyula

Készülődés az ünnepekre 1999...

November közepén leesett az első hó, közeleg az évvége, mely egyben a bűvös 2000-ik év beköszöntét is jelenti. Számolgatjuk gyermekeinkkel, unokáinkkal együtt, hogy hány napot is kell még az ünnepekig várni. Minden családba már előre tervezgetnek, hetekkel előbb a háziasszony számításokat végez, hogy miképp is hozza össze az ünnepekre valót. Az édesanya szeretne a család minden tagjának egy kis szerény ajándékot adni. Szép nagy fenyőfát, rá szaloncukrot, és ami még rá való. Nagy gondban vannak a nem éppen tehetős háziasszonyok, előre félve az ünnepekre szokásos sütéstől, főzéstől. A szülőknek már hetekkel előbb gyomoridegük van, hogy miképp is sikerül megoldani lehetőleg minél kisebb gonddal ezt az időszakot. Vannak olyan családok ahol a pénz nem számít, de sajnos azok vannak többségben, ahol minden forintnak megvan a helye. Sajnos országszerte ez a jellemző. Nagyon sok az éppen csak a létminimumon tengődő ember. Még tragikusabb a helyzete azoknak, akiknek se családjuk, se lakásuk. Hajléktalanul élnek / gyakran nem önhibájukból / sivár életüket.

Ilyenkor ünnepek előtt gondolunk rájuk gyűjtésekkel, meleg étellel, de ez nem elég, az államnak kellene például a még nem eladott volt szovjet laktanyákba ezeket az embereket beköltöztetni, és aki tud dolgozna. Milliárdokat lopnak ki az országból, ezeket a tetteket felszámolva a megelőzőtt kár összegéből bőven jutna ezen

rétegek támogatására is. Az ünnepekre való készülődéskor ne akarjunk erőnkön felül teljesíteni, sem a vásárlásban, sem a sütésben, főzésben. Gondoljunk ilyenkor a mi gyermekkorunk ünnepek előtti heteire, magunk előtt látva, hogy milyen szépek is voltak a szerény, de szeretetben eltöltött ünnepek szüleinkkel, testvéreinkkel, nagyszüleinkkel. Úgy 40-50 évvel ezelőtt a karácsonyfára pattogatott kukorica fűzér, alma került. A diót bevontuk fényes papírral, egy gyufaszálat is szúrtunk bele és azt is felakasztottuk a fára, édesanyánk által sütött apró süteménnyel együtt. Ezekkel sokak számára is biztosan szép emlékekkel kívánok mindenkinek türelmes, és szeretetteljes karácsonyi ünnepeket.

Gy.né

Karácsony...

Miközben a haldokló alkony
Vérével mindent vörösre fest,
Csendesen suhanva, észrevétlenül
Leszáll a bájos karácsony- est.

Odakint reggel hullott hó ropog,
Fáradt csillag elejti parázsát,
Itt bent a kályha jó meleg,
És csendesen nézzük a fát.

Egyszer mintegy varázsütésre,
Kigyúl a sok kicsi égi fény,
Sokszínű, tarka lámpafüzére:
Szemünk előtt van az élő remény!

Milyen kicsi! És mégis Ő a nagy!
Keze nyomán a gyermekek ajkán,
Öröm- sikoly és boldog mosoly
fakad!

A társtalannak társa lesz,
A szenvedőnek enyhülés, vigasz.
A szomjazónak bő forrást fakaszt,
A didergő meleg ruhába öltözik,
Az éhes egyszer végre jóllakik.

S mind, aki keresi és rátalál,
Bájára biztos gyógyítást talál.
Ebben a mennyei csendben,
Lelkem hallja az angyalok karát,
Amint valahonnan a végtelenből,
A Kisdednek zengik az égi glóriát!

A harang hívó szavára ma este,
Ő is itt jár az emberek között,
A szeretetet hozta el nekünk,
A szívünkbe béke költözött.

Hegedüs Gyula

Széchenyi Zsigmond mesél...

Ilyenkor jöttek-mentek a különféle „karácsonyt köszöntők”, a „betlehemesek”! Talpig fehér inges, nagy papírsüveges, hosszú kenderszakállas szellem alakok mozgolódtak odakint a havas éjszakában, pásztorok meg angyalok meg napkeleti bölcsek. Mindnyájan tehénkolompot ráztak. Mihelyt kinyitottuk az ablakot, előre léptek a fénybe. Kezükben zsúpfedelű játékházikók, gyertyafénnyel bélelt betlehemi istálló, tetején arany papírcsillag. Vezetőjük nagyon kolompolt, aztán elkiáltotta magát: - Gloo-hóó-ria! Mire társai kórusban válaszolták: - Hal-lod-paj-tás-an-gyal-szó!

Ezt a különös pásztorbeszédet háromszor elismételték. Aztán szép hosszú verset mondtak – karácsonyt köszöntöttek. Utána elkántálták a csordapásztorokat. Végül bevonultak a konyhaépületbe, ahol áldomást kaptak. És alig hogy az ablakot betettük, ismét szólt a kolomp, újabb betlehemesek gyülekeztek az ablak alá...

Subás, szűrös, ködmönös alakok, fülbe húzott hegyes kucsmások. Bérese, csordások, csikósok, gulyások, juhászok, kondások megemelték kucsmájukat és énekbe kezdtek – „Mennyből az angyal”.

Kemény, durva férfitorokból meghökkentő komolyan ünnepélyes mélyen búgott fel az ájtatos énekszó, s akár a tömjénfüst, úgy szállt a sziporkázó karácsonyi ég felé. Mi gyerekek házunknak az ebédlővel ellenkező végében laktunk, hosszú, hideg, ide-oda forduló folyosó esett közbul. Szobánkban tartózkodtunk még, de teljes készenlétben. Parádéba vágva, fényesre fésülve füleltünk, tátott szájjal lestük a várva várt jelet. Hanem a kegyetlen óramutató, a megértés legkisebb árnyéka nélkül, konok csigalépésben vánszorgott a nyolc óra felé. Végre – megkondukt a gong! Uccu, ki az ajtón – nyargalvást végig a hosszú folyosón!...

Hogy mit érez a gyerek, amikor kitáru előtte a karácsonyfás szoba ajtaja – azt hagyjuk, azon mindnyájan túlestünk. Azt az ilyen magunkfajta, kiábrándult, kopott szívű felnőt úgy sem tudná már elmondani! Ezt a szóban forgó karácsonyfát meg éppenséggel nehéz lenne leírnom. Hiszen alatta ragyogott a kincsek-kincse, a legszebb, a legtündöklőbb, vadonatúj flóbert-puska! Első, saját, tulajdon golyós flóbertom!

Én ugyan határozottan tagadom, habár szavahihető szemtanúk azt állítják, hogy lekaptam az asztalról, faképnél hagytam mindenkit, végig rohantam vele a szobámba. Mikor pedig utánunk jöttek, tapintatlanul ránk nyitottak, ott leptek bennünket „in flagranti”, egymás karjaiban – bögve!

S mikor a sok izgalomtól, örömtől, nem utolsósorban pedig a karácsonyfai édességek legelésétől kimerülten, ásítozni kezdtünk nem az ágyba, hanem bundába dugtak bennünket: éjfél misére indultunk. Mihelyt megkondukt az éjfél harangszó, imbolygó lámpácskák hosszú sora vonult a közeli kápolna felé.

Odagyülekeztünk mindnyájan, nemcsak házunk népe, a majorbeliek is, a betlehemesek is Sárpentele aprajánagyja egyaránt. Ott éreztük, hogy összetartozunk, hogy egy nagycsalád gyermekei vagyunk. S az ének is akárhány torokból szólt, de egy szívből. Flóbertommal együtt feküdtünk le, magammal vittem az ágyba. Úgy aludtunk el, összeölelkezve, ahogy ifjú szerelmesekhez illik. Együtt álmodtunk eljövendő boldogságról, egyenes farkú galambokról, vasfejú gáborokról, verebek ezreiről. S közben a verebek is aludtak odakint. Fázósan gubbasztottak hóterhes bozótok védett sátra alatt, szárnyuk alá rejtett gondtalan, gyanútlan fejjel. Nagy, mérhetetlen békesség bocsátkozott házunkra. Karácsony éjszakája...

Minden kedves tagjának és olvasójának
Kellemes Karácsonyi Ünnepeket és Boldog Új évet
kíván a szerkesztőség és a "Pincehelyért" Egyesület!

SUZUKI PAKS
7030 Paks, Tolnai út 17.
Tel.: 75/311-828.
20/94-27-782 • Fax: 75/314-494

SUZUKI
BARTA

SUZUKI SZEKSZÁRD
7100 Szekszárd, Alkony u. 1.
(az ATI-tanpálya mellett)
Tel.: 74/415-611 • Fax: 74/415-051

 Karácsonyi akciós ajánlatunk
Suzukit Suzukira csereakció!
Ha most vásárol új Suzukit nálunk, használt Suzukiját 100.000 Ft-tal emelt áron számítjuk be a vételárba!

Az első 20 vásárlónak ajándék téli gumibroncs garnitúra.

Akciós év végi hitel ajánlatunk:

400.000 Ft	hitel már havi	9.093 Ft-tól
700.000 Ft	hitel már havi	15.913 Ft-tól
1.000.000 Ft	hitel már havi	22.733 Ft-tól

Használt Suzukik

**900.000 Ft-tól
akár 0% előleg
befizetéssel!**

Rendelje meg még idei áron a jövő évezred autóját nálunk!

Szervizünk újdonsága: Paksi telepünkön, gépjármű-eredetiségvizsgálattal is állunk ügyfeleink rendelkezésére, hétköznap 8-18 óráig, a 75/311-828-as telefonszámon.

Kellemes karácsonyi ünnepeket és boldog új esztendőt kívánunk

Önök és kedves családjának!

SUZUKI, JÓL JÁR VELE!

Olvasói nyílt levél:

Igen tisztelt Ocsovai László polgármester Úr!

Tisztelt Képviselő testület.

A nyugdíjasklub 50 fős tagsága ezúton köszöni meg az 1999-es évre kapott erkölcsi és anyagi támogatást. Az elkövetkező időben a klub tagsága erejéhez mérten elő kívánja segíteni a pincehelyi hagyományok megőrzését és ápolását. A lehetőségek szerint továbbra is igényt tartunk

a képviselő testület támogatására a 2000-ik évben is. Felelősségteljes megbízatásukhoz kívánunk jó egészséget, családi életükben sok boldogságot, Boldog Karácsonyi ünnepeket és eredményekben gazdag, békés Új évet!

A nyugdíjasklub és vezetősége.

Nagyon sokan felhívtak telefonon és személyesen is megállítottak az utcán, hogy írjam meg, nagyon megköszönik a képviselő testületnek a figyelmességét és gondoskodását a magányos emberekről. Sokan könnyezve vették át a karácsonyi ajándécsomagot. A szeretet ünnepének közeledtek legyünk mindannyian egymás felé felelősségtudattal elkötelezettek. Egy életünk van a földön és azt igen csak becsüljük meg nem tudhatjuk soha, hogy mit hoz a holnap!

Benkó Lajos

Közöny? Érdetelenség?

Mindig arról álmodtam, hogy olyan közösségben, faluban élem le az életemet, ahol összefognak az emberek, ahol együtt sírnak, vígadnak. Gyakran előjön egy kép a gyermekkoromból. A szüleim elvittek egy rendezvényre.

A másorból igazán már csak a fűvőszenekarra és az énekesnők szép ruháira emlékszem, meg az összegyűlt tömegre. A mosolygós, egymást köszöntő emberekre, a kézfogásokra, a kedves szavakra, meg arra, hogy ott volt a doktor bácsi, aki megsimogatta a fejemet és érdeklődött, hogy elmúltak-e a kiütéseim. Csodáltam az egyenruhás állomásfőnök bácsit, a szép nők társaságában. Szemlesütve, hallgattam az igazgató bácsi figyelmeztetését, a nyolc óráig tartó kimaradásról / ami persze elhúzódott, mert még a bálban is táncoltam, táncoltunk, mert, ott voltak az osztálytársaim is /. Ez az esemény 1966-ban történt. Most 1999-ben, abból a múltbéli lelkesedésből, abból a kulturális szomjból kívánnék csak egy csipetet ennek a falunak, az itt élő Embereknek. A vezetőknek, az úgynevezett falu első embereinek, az értelmiségnek. Fájdalmas az a közöny ami ebben a

közösségben uralkodik. Itt van a hatalmas, sok-sok embert befogadó Művelődési Házunk és egy-egy rendezvény alkalmából szégyen szemre a vendégek, a fellépő művészek nagyobb létszámban vannak mint a közönség. Ez sajnos az ingyenes rendezvényekre is igaz. Nem tudom mi lehet a baj, mert kínálat, próbálkozás az van, csak az érdeklődés..., hát ne mondjam ki, hogy az mi! Lehet szórakoztató műsor, vagy festmény kiállítás az érdeklődés mindig ugyan az. Pedig milyen jó újra hallgatni a fiatalok kedvenc slágereit. Öröm hallgatni és tapsolni azoknak a tizenéves fiataloknak, akik olyan szinten citeráznak, mint amit hallhattunk a Katalin napi rendezvényen. Jó együtt látni a színpadon a fiatalokat, a mosolygós idős nénikkel a közös produkciókban. Boldogan tapsolsz annak a kis srácnak aki 10 évesen kiáll a színpadra és olyan fantasztikus erővel, szemet gyönyörködtetően táncol. Az anyagi oldalát ha nézem..., és most álmodozom. A sok-sok bevételből / ha lenne / az elavult zenei berendezéseket is ki lehetne cserélni, és akkor talán a mikrofon, rángatás nélkül is megszólalhatna. Visszaemlékeztem a múltra, időztem a jelenben és most a jövőt illetően azt kívánom, hogy a gyerekkori álmom megvalósulhasson.

Farkasné

Iskolánk életéből...

Pincehely, igen régi település, színes történelmi múltja van.

Több évszázada van iskolája a falunak. Szinte mondhatjuk, hogy mindig is volt. Büszkén mondjuk, mert nem minden község rendelkezik iskolával. Sőt! A mai időkben sok helyütt bezárják őket, mert vagy pénz nincs, vagy gyermek. A helyi iskola működő képességének megőrzése miatti anyagi támogatásért köszönet illeti meg községünk Önkormányzatát. Köszönet illeti a szülőket, és mindazokat, akik együtt működnek az iskolával. Az 1999-es év nyarán nyugdíjba vonult a régi igazgató Szenczi András. Helyét az igazgatói székben Kardos Mihály vette át. Mostanra megfiatalodott a tantestület, a szülők tanárai már majd, mindannyian nyugdíjba mentek. Jövő nyáron a régiek közül, utolsóként Manyi néni azaz Balcer Henrikné is elhagyja az iskolát. Idén szeptemberben 188 gyerek kezdte el a tanévet. Ebből 86 alsós, ők a görbői iskolába járnak. 102 felsős, akik a "nagy iskola" növendékei. A gyerekeket 15 pedagógus okítja. 4 tanító, 2 napközis nevelő, 9 tanár. Voltak ünnepeink, melyeket méltón megtartottunk. Október 23-án az 1956-os forradalomra és hőseire emlékeztünk. A kultúrházban az igazgató úr ünnepi beszédét a tanulók verses műsora követte. Gyertyák égtek a felkelők lelkéért. A hagyományoknak

összetartó ereje van. Ilyen hagyomány a Vörösmarty nap. Szeretjük, mert gyerekeink szerepelhetnek s mi büszkén figyelhetjük őket. Eddig versmondással és szellemi vetélkedővel emlékeztünk a költőre. Idén az egyén helyett a közösség szerepelt. Csapatok versenyeztek. Az egyes állomásokon Vörösmarty életéről kellett tudásukat bizonyítani. A diákönkormányzat jóvoltából minden csapat nyert édességet. A legnagyobb csokit, természetesen a győztesek kapták. Meglátogatta az iskolát a Télapó is. Elment a gyerekek közé a Mikulás diszkóba. Bizony a krampuszok használták a virgácsukat! Senki nem tért haza azonban üres kézzel. Jó hangulatú, vidám diszkó volt. December 22-én 12 órakor iskolai fenyőünnepély lesz a kultúrházban. Szokás szerint ilyenkor az alsósok szerepelnek. Nagy izgalommal készülnek a műsorra. Nemcsak ünnepeink voltak azonban. Nézzük most a szakmai munkát! Több tantárgyból levelezős versenyek indultak az ősz folyamán. A versenyek több fordulóval, minden fordulóban feladatlapot kapnak a résztvevők, és azt kitöltve vissza kell küldeniük. A versenyek végeztével az eredményekről is beszámolunk. Néhány tanuló komoly tanulmánnyal jelentkezett egy környezetvédelmi versenyen. A megyében a 4-ik helyet érték el. Felső tanulók részt vettek a Takarékszövetkezet által meghirdetett rajzversenyen, ahol értékes ajándékokat nyertek. 43 díjazott, és 6 különdíj a különlegesen szép munkákért. Ezen tanulók: Szabó Stella 8o, Kovács Anikó 8o, Jóna Bernadett 7 o, Szűcs Gábor 8 o, Kardos Renáta 8 o, Sztojka Mária 8 o. Nagy népszerűségnek örvend iskolánkban a tömegsport, mind az alsósok, mind a felsősök körében. Vannak azonban olyan fiataljaink, akik fociiban jeleskedtek az év folyamán. A körzeti bajnokságban a 3-4 osztályos fiúk, és 5-6 osztályos fiúk is 3 helyezést értek el. A német nyelvet gyakorolni kell, ha azt akarjuk, hogy tudják a tanulók használni. Erre jó alkalom volt a szekszárdi Német Színház. Rendszeresen járnak előadásokra a pincehelyi gyerekek. Legutóbb a Süstü a sárkány c. színdarabot tekintették meg. Az elsősök kivételével minden osztályból volt résztvevő. Iskolánkban 10 tanuló váltott Filharmónia bérletet. Ők 3 koncertből álló sorozatot hallgathatnak meg Tamásiban. Rendszeres képességfejlesztő foglalkozások a szakkörök. Gyermekünk szívesen járnak számítástechnika, vöröskeresztes, kézműves foglalkozásokra. Az irodalmi és helytörténeti szakkör tagjai a cserkészekkel együtt rendbe tették a világháborúban elesett katonák sírjait. Végetül: A jövő feladatai között szerepel az erdei iskola megszervezése és sikeres lebonyolítása. Reméljük nagy élmény lesz ez tanulóinknak. **B.Z.**